

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον δριθημόυμην χρόνον,
κι' Έδρα τὸ Πτολίεθρον εύκλεων άγώνων.

Τὸ Φλεβάρ' εικοσμία
και κομμάτων τρικυμία.

Έτος χίλια κι' οκτακόσια κι' έννενήκοντα κι' οκτώ,
τὸν Έτῆμ-Πασσά γιά δώρο σῆς χαρίζω διαλεκτό.

Άεκαπέντε κι' έξακόσια
και φρικτά συμβάντα τόσα.

Φαδουλις και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τρίμε τρίμε, Περικλέτο τεκναμπήτη και κλαψάρη,
και σπαρτάριε σαν φέρι.
Τραγικό Βασιλοκτόνο Ξεφουρδωσαν κι' ἴδω πέρα
μὲ τουρκίη ποχίη σφαίρα.
Έσὸν 'Ανάλατο μὲ λίνε, πέρα 'ὄσην Κατσιποδοῦ,
κι' εἰς τὸ μέσον τῆς ἔδου
ἔγινε κι' αὐτὸ τὸ κάζο,
ποῦ μὲ κάνε νὰ τρομάζω.

Κύτταξε περιπολιε, ὅπου τρέχουν ὀλοένα...
κρήφου κρήφου, Περικλέτο, μήπως πιάσουνε και σένα
και σὲ πάνε 'στὸ μπουδρούμι
και σὲ κάνουσε τουλουμι.
Έστούς ναούς ὁ κόσμος φέλλει λιτανείας και δεήσεις,
πήγαινε και σὺ μὲ τούτον ταπεινὸς νὰ γονατίσης,
κι' ἔν σιγῇ νὰ δεηθῆς
σαν Χριστιανὸς εὐθός.

Κύττα τὸν ἥλιο, Περικλή, τὸ χρώμα τοῦρανοῦ,
και μὲ τὸν κόσμον φάλλε :
«Κύριε τῶν Δυνάμεων και μὲ ἡμῶν γενοῦ
κι' εἰς ἔθους γνώσι βέβα,
κι' ὁ τόπος τούτος τοῦ γλεντιοῦ, ποῦ βγαζε φαρμαρόνους,
νὰ μὴ γενήθη τοῦ λοιποῦ φονίης Βασιλοκτόνους».

Ὁ τόπος τούτος ποῦ γελῶ,
βρέ Περικλέτο μπουταλά,
δὲν πρέπει νάκει τραγικός,
μήτε Σαίν-Ζουστ πραγματικός.

Γιὰ κύτταξε τριγύρω μας... ψυχῇ μου τί λιπακάδα
κι' ἀνοιξῆς φρεκάδα...
Τὶ μινιζέ, τί πασχαλιῆ, τί ῥόδα, τί μπουμπουκία,
θαρρῶ πὸς β'γήκαν κατ' αὐτάς και τ' ἀγκυρακοῦκμα.

Γιὰ κύττα χρώμα γαλανό,
βρέ Περικλή Σγαρίλο...
και ποῖς μὲ τέτονον οὔρανο,
και ποῖς μὲ τέτονον ἥλιο,
ἀμέσως τὸ τουρκίη τοῦ 'στὸν ὄμο δὲν θὰ πάρη
και δὲν θὰ τρίξη γιά πούλα; 'στὸ Ρίντι και 'στὴ Βάρη ;

Γιὰ κύττα φύσι μὲ φορὰ !...
γάρμα και χέρις και χερὰ.
Παντοῦ γιορτῇ μὰς προσκαλεῖ
κι' ἡ πρασιναῶ' ἀνοίγει,
και λίνε μπόλιχο πολλοῖ
πὸς ἔβγαμε κυνηγι.

Δὲν πῆν σὲ τέτονον ἀνοίξε Βασιλοκτόνον φάτσις
και πάρε τὸ τουρκίη σου και πάμε γιά μπικατσις.
Έδῶ και Τσαός ἔν ἔλθῃ, σαν 'ὄη τὸν Παρθινώνα,
Δημοκρατίας Πρόεδρος θὰ γίνῃ μὲ Κορώνα,
ἴδῶ, ποῦ Βάκης κώνουτε χρυσόξανθος κερφῆ,
κάνεσι ποτὶ Πεισιστρατος κι' Ἰππίας δὲν περφῆ,
ἴδῶ 'στὸν τόπον τοῦ φωτός,
ποῦ φέγγει πάντα λατρευτός,
και σουδρῆται νὰ κυλοθῆ ἀπάνω 'στὰ χορτάριε,
κι' Ἄριστογείτων ἄν 'ερεθῆ
κάλλι θὰ κρήφῃ τὸ σπαθί
μὲς 'εἰ μωρτίε κλεωνάριε.

Έδῶ λαὸς κυριαρχεῖ και ἄθμος βασιλεύει
κι' ἀκράτητος χορσεῖ,
ἴδῶ ποτὶ δὲν σιμάξῃσαι σαν βλέπῃς τὸ Παλάτι,
ἴδῶ θαρρεῖς τὸν Βασιλῆα γιά πρώτον δημοκράτη,
ἴδῶ 'μπορεῖς ἑλευθῆρα τὴν γλώσσα σου νὰ λούσης,
ἴδῶ κἀνάνας Βασιλῆες δὲν εἶναι τυράννος σου,
και μὲς 'στὸν ὄρομο νὰ τὸν 'ὄρῃ 'μπορεῖς νὰ τοῦ 'μιλήσης
και νὰ τοῦ 'πῆς τὸ ντήρι σου και τὸ παρῆπνο σου.

Έδῶ τῆς Πόλις τὸ Γολδιζ δὲν εἶναι, Περικλέτο,
ποῦ μόλις κάνεσι νὰ τὸ 'ὄρῃ σὲ στέλλουν 'στὸ μουσκέτο,

ἰδὼ παγόνου, Περικλῆ, τὸ κυανοῦν μας εἶμα
δοσι δὲν εἶרון Στίμμα.

Τίτοιοι τόποι πρέπει πάντα νάρχεται ἔμπροσθ' ὅτ' Ὀρόνο
καὶ νὰ λήη κάθε πύνο,

κί' ἂν γενεθ' Βασιλοκτόνου νάναί σάν τὸν Ὀδοῦράκη,
νάχου τῆς Ἀρχῆς μαρέκι,
κάκκινιο νὰ βγαίνου σκούφοι,
χρόματα τουρλοῦ τουρλοῦ,
κί' ὡς πνοὴ ἱερύρου κόφοι
νὰ τραβοῦν ὅτ' ἡν Καρκαλοῦ.

Ἐνα ξύλινο μαχαίρι
νὰ βαστοῦν σὲ κάθε χέρι,
νὰ γαυγίζουσι σκυλιὰ
πυθαμμέν' ἀπὸ τὴν παίνα,
νὰ ζυπνοῦν καὶ τὰ γαλιὰ
καὶ κλοῦ κλοῦ νὰ λέν κί' ἱκείνα.

Θέλω τοὺς Βασιλοκτόνους ἱλαροῦς, βρὶ Περικλίτο,
ποῦ νὰ ρίχουσι καὶ τὴν σκούφια καὶ τὸ ξύλινο στυλιέτο,
κί' ὅταν βλέπουσι τὸ Παλάτι νὰ τοὺς πέφτουσι τὰ σάλμα
καὶ νὰ λέν μὲ παρακάλλη :

«Βασιλεῖ, συμπάθησί με, κί' ἔγω λύσσα καὶ εὐκλείτι
γιὰ Κορώνη καὶ Ντοβλίτι,

Βασιλεῖ, συμπάθησί με, πέφτω καὶ σὲ προσκυνῶ,
κί' ἰσχυλί σου θὰ γενῶ.

Θέλω τὸν Βασιλοκτόνο
παπαρόλια ντυλικάτο,
κί' ὅταν ἀντιρῶζῃ Ὀρόνο
μὲ μετανοία μούμη καὶ κάτω.

Θέλω τὸν Βασιλοκτόνον ἱλαρὸν μὲ τόσ' ἀστία,
μὲ λιγοῦρμα, μὲ νηοταία,
καὶ νὰ τρώῃ ὅτ' ὁ Παλάτι μὲ τῆς στρουγγὰς τὰ τραγιὰ
καὶ νὰ κόβῃ τὸ φιλέτο
μὲ τὸν ξύλινο σουζῆ
καὶ τὸ ξύλινο στυλιέτο.

Θέλω τὸν Βασιλοκτόνον ἀπ' ἑμπρός μου νὰ περνεῖ
μὲ νταούλι καὶ ζουρνα,
κί' ὁ καθεὶς μὲ τόσο χάρι
γελαστός νὰ τοῦ φωνάζῃ :

«Ποῦ μὰς πᾶς μὲ τοὺς ζουρναδες, νηοτικὴ Βασιλοκτόνε; »
εἰς τὸ μέρος ὁποῦ τρώει.

Γκαῖγ καὶ γκούπ, νταούλι κτύπα
γιὰ καθένα παρλακίτια.
Χαίρε, γῆ κλεινῶν Σταδίων,
πέρνα, κόσμε φαμφαρόνων,
μᾶστα καὶ τῶν Ἀρμολιδίων
καὶ τῶν Ἀριστογειτόνων.

Θέλω καθ' ὅλου τοὺς καιροὺς
Βασιλοκτόνον ἱλαροῦς,
ποῦ νὰ μὲ κένουσι νὰ γελῶ καὶ νὰ τὸν λέω π ρ ι τ σ ι,
κί' ὄχι σάν τὸν Καρδίτσι,
γιατὶ σὲ τίτοια τραγιὰ δὲν ἔρχομαι καθόλου
καθὼς τὸ ἔριμι δὰ καὶ σὺ, τειροῦτή τοῦ διαβόλου.

Δὲν θέλω, Περικλίτο μου, ὅτ' ὁ τόπος τῆς εἰρήνης
φουσίμα δυναμίτιδος καὶ νιτρογλυκερίνης,
καὶ τρομασμένοι νὰ πηδῶ,
νὰ τρέχουσι ὅλοι τραχιλοῦ,
περιπολιεὶς κί' ἀπ' ἰδῶ,
περιπολιεὶς κί' ἀπ' ἱκεί.

Νὰ τρέμω γιὰ τὸ μούσι μου μὴν τύχη κί' εἶναι μαῦρο
καὶ ὅτ' ἀ καλὰ καθοῦμενα κακοὺς μπυλάδες νάβρω,
νὰ τρέμω γιὰ τὰ γίνεμα μου μήπως ξανθὰ τὰ πάρουσι
κί' ἱλλοῦσι καὶ μὲ μπλοκαροῦσι.

Νέχω κί' αὐτὸν τὸν ἴσχο μου μεγάλο βάσανό μου,
νὰ βλέπω ὅτ' ὁ καθρέφτης μου συγὰ τὸ μούτσουνο μου,
μήπως καὶ μοιάζῃ, Περικλῆ, μὲ τοὺς Βασιλοκτόνους
καὶ μπυλάω μ' Ἀστυρῦλλακα, Οὐσσαρούσι καὶ Δραγκόφους.

Νὰ μὴ μιλῶ,
νὰ μὴ γελῶ,
νὰ μὴ ἀκούσι σὲ κερφενί
κάθε γνωστό σου κουνενί

τὰς κρίσεις τοῦ τὰς ἐμπεριθίσι περὶ παντός νὰ φέρῃ,
ν' ἀκούσι πῶς ἐλαθῶσαν τὸν κυνηγὸ τὸν Νέρη,
ν' ἀκούσι πῶς καὶ τὰ χάμουρα τὰ πλῆγωσαν κί' ἱκείνα
καὶ πληγωμένα τέφεραν τὰ μαῦρα ὅτ' ἡν Ἀθῆνα.

Ν' ἀκούσι πῶς πέσαν βόλια
καὶ ὅτ' ἔλογα τὰ δόλια,
ν' ἀκούσι πῶς ἐπληθῶσαν κί' ἱκαν Φαρή ὅτ' ὁ πόδι
μὲ λύσαν θηριώδη,
καὶ μόλις πᾶς ὅτ' ὁ κερφενί ν' ἀπώσῃ τῆς ἀρίδες
καὶ νὰ ρουφήξῃ τὸν βροστό,
νὰ σουργεταὶ ζωγραφιστὸ
τὸ πληγωμένο τ' ἔλλογο μὲς ὅτ' ἡν ἐμφαριδες.

Νὰ βλέπῃς καὶ τὸν ἀμαξὲ μὲ μπότασι καὶ καμτσιῖσι,
καὶ νὰ σὲ πιάνῃ φρίκη,
νὰ βλέπῃς τὴν Κατεπόδου κί' ἱκείνο τὸ χαντάκι,
μὰ καὶ τοῦ Χίλιου τὴν Φιλῶ καὶ τὴν Καρπατάκη,
νὰ βλέπῃς καὶ τὸν Σταθάκη καὶ τὴν γρηὰ Ζαχαροῦ,
καὶ τίτοια κί' ἄλλα, ποῦ κί' ἐμὲ μὲ κάνουν καὶ κρεπάρω.

Κί' ἴσως νὰ ὄῃς ἀργότερα
ζωγραφιστὸ, βρὶ βῶδι,
καὶ τοῦ Φαρή τὸ πόδι,
κί' ἄλλα περιμερῶτερα,
τὰ τρυπημένα χάμουρα, τὸ κλάκ τοῦ καρτοσίρη,
ποῦ ἔαρσεν νὰ φύγῃ,
τὸ δίκανο καὶ τὸ σκυλί τοῦ κυνηγοῦ τοῦ Νέρη
σάν πᾶρ ὅτ' ὁ κυνηγὸς.

ἴσως νὰ ὄῃς, βρὶ Περικλῆ, ὅτ' ἡ ζωγραφίαις ἱκείναισι
καὶ τοῦ Καρδίτσι τὸν κωνὸ καὶ τὴν νανὰ συνάμα,
ἴσως νὰ ὄῃς καὶ τοῦ Φαρή καμπίσσισι καθβαλλίνας
πῶς ἦσαν πρὸ τοῦ δράματος καὶ πῶς μετὰ τὸ δράμα.

Π.—Τίτοιο καλὸ σάν καὶ τοῦτο συγκινήσει προκαλεῖ...
τὶ ψηφίσματα κί' ἀπὶζω κί' ἀπὸ μίσα, φασουλή.
Καὶ καθεὶς τρανὸς καὶ νάνος
τὴν Κορώνη συνεχέρη,
κί' ὁ Καλλίσις ὁ Σουλτάνοσι
κί' ὁλ' οἱ Καίσαρες κί' οἱ Τσάροι.

Χέρηκαν κοσμοπολίται
 κι' ἔβγαλαν χαράς φωναίς,
 χέρηκαν κι' Ἰσραηλίται,
 Γρυσουρούμ και Σκιζένις.

Πι τραγέματα φουρίζα, ποίος θά παρατρέξῃ πρώτος,
 κι' εἰς ἀνάμνησιν, ὡς λίγουν, τοῦ φρικάδους γεγονότος
 εἰς τοῦ δράματος τὸ μέρος Ἐκκλησία θά κτισθῇ
 κι' Ἅγιος Σώστης κι' Ἐλευθέρης ἢ κι' ἄλλοιὸς θά βαπτισθῇ.

Και τὴν πρότασιν προθέμους
 τὴν ἐπρότεινεν ὁ Ἄθμος,
 ἐν και λίγεται πρὸ χρόνων κακομοίρης και χρωστές
 και γι' αὐτὸν κανεῖς Ἐλευθέρης δὲν εὐρίσκαται και Σώστης.

φ.—Ἐξω λαλοῖ πατριώται και μεμφίμεροι ὄρμεις...
 διαδήλωσιν κι' ὁ κόσμος, διαδήλωσιν κι' ἡμεῖς,
 ἔξω σύ, Βασιλοκτόνων κομικὴ σφηκοφωλιτρά,
 πᾶμα τὴν ἰσὶ Παλάτι γιὰ νὰ δούμ Βασιλῆα,
 και σὶ σήπια και σὶ δρόμους
 κατακρίνοντες τὴν πρῆξιν,
 ν' ἀσφαλίσωμεν τοὺς νόμους,
 ν' ἀσφαλίσωμεν τὴν τάξιν.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς τὰ χέρια των κτυποῦν
 και ἰσὶ Παλάτι πᾶμα
 κι' Ἰσραηλιτῶν φανερῶν ἄσκηρι και φουστό, και
 και τραγουδοῦν κι' οἱ ὄρη μαζὶ και λὲν τὰ παρακάτω).

Ἐλλογοῖ και Σωματεία ἔμπρὸς τὸν Ῥῆγα νὰ περνᾶται
 κι' ἔβγα πάλι ἰσὶ μπαλκόνι, Δημοκρατὴ Κορώνάτι,
 πρὸβαλ' ἔξω, Βασιλῆα,
 μ' ὄλη σου τὴν φαμιλιὰ,
 νὰ μᾶς πῆς και νὰ σοῦ ποῦμα
 και γιὰ σίνα νὰ κοπούμα.

Ἔχομε καιροὺς και χρόνους
 νὰ σὶ δούμα ἰσὶ μπαλκόνι...
 τραγικούς Βασιλοκτόνους
 τὸ σκαρί μας δὲν σπᾶνεῖ.

Και σύ μᾶς ἰσοθήσας
 κι' ἡμεῖς σ' ἰσοθησάμας,
 και σύ μᾶς ἰσυνιθίσας
 κι' ἡμεῖς σ' ἰσυνιθισάμας.

Ἐμεῖς γιὰ σὶ και σύ γιὰ μᾶς ἰσὶ Ὀρόνο σου νὰ στήσας,
 κι' ἐν φάλη θίμας ἄρρητα κανεῖς ντεληφρυσίκης,
 κι' ἐν παραμουμουρίζωμα
 γιὰ καθὲ ξαφνικὸ μας
 κι' ὕστερα λιβανίζωμα,
 τῶχι τὸ φυσικὸ μας.

Ἄνεθμα ἰσὶ κλίμα μας κι' ἔκλεινο τὸ λισπῆρι,
 πὺ τοὺς Ρωμῆους δὲν ἄρρησι νὰ δούσι ποτὶ χαίρι,
 πὺ τοῦ χειμῶνος τὴν καρδιά φουντόμα ἰσὶ μυχθαλιμαῖς
 και κατακαίει καύκαλα και ραχοκοκκλιμαῖς.

Τὴν καθὲ λύση και χαρὰ
 τὴν ὀκνιάσαμε μαζὶ,
 σ' ἰτραγουδοῦσαν φλογερὰ
 και τρῶβαδούροι και πεζοί.

Και τώρα πάλι πὺ μᾶς λις
 πὺς μελετᾶς νὰ δράσας,
 δάφνας και στρώσας πολλὰς
 ἀπάνω νὰ περάσας.

Ἄδιεθκαν καιροὶ και χρόνοι
 κι' ἦλθαν βέσσανα και πόνοι,
 σκλάβοι πρόσφυγες, λιμοί,
 και λαχτῆρα γιὰ φωμί.

Δὸ λογάκια ἰσὶ μας μόνο
 στόματα νὰ κλείσουν λάλα,
 νὰ ἔχασωμε τὸν πόνο,
 νὰ γινούμα μέλι γάλα.

Μίς σ' ἰσὴν τόση ξαστερὰ
 ξάστερα νὰ μᾶς τὰ πῆς,
 ὄς μας μὴ παρηγοριὰ,
 μὲν ἔπιδα προκοπής.

Κι' ἐν μᾶς πότισαν γολὴ
 τοῦ πολέμου τὰ δεινὰ,
 ἔμπρὸς σ' ἰσὶ Ἀνάκτορα ξανὰ
 τὸ λερούσι πηλαλί.

Πλὴν μ' αὐτὸ κι' ἡμεῖς ἀντάμα,
 φρονιμῆς και μούρλας κρέμα,
 σταματοῦμα ἰσὶ Παλάτι
 και φωνάζωμα ἀσπολλάτη.

Σήμερα Ψυχασάββατο, τὸν πεθαμμένον Σχόλη,
 και γύρω τόσα κόλλυβα γιὰ τῆς ψυχῆς σκορπίνας,
 πὺ δὲν σκηχτήκαν τὴν βοή, τὸ Τούρκικο τὸ βόλι,
 και ἰσὶ τοῦ πολέμου τὸν καπνὸ γαθῆκανε και πᾶμα.

Σήμερα Ψυχασάββατο, μνημόσυνα πῆρσιμα,
 κι' ἰτῆσις και κυπαρίσσιμα,
 κι' ἀκούς μαγάλους και μικροὺς
 νὰ μακαρίζουν τοὺς νεκρούς,
 γιὰτὶ δὲν ἔχσαν νὰ δούσι τὰ ταρινὰ τὰ χρόνια,
 πὺ λειψάνα κινουόμενα μᾶς κᾶν ἢ καταφρόνια.

Μᾶς βάζουν ἰσὶ λαϊμὸ θηλεμὰ,
 μὰ πρὸβαλ' ἔξω, Βασιλῆα,
 κι' ἐν εἰν πατέρας σ' ἐπίσας μονακρῆμο κορίτσι
 κι' ἀπὸ τὰ βόλια τῆσως εἰνέου τοῦ Καρότσιου,
 μὰ σέπασσι εἰν Βασιλῆας και τὴν γυμνὴ Πατριὰ
 και πρότινε τὸ στήθος σου ἰσὶ μπροστὰ τῆς εἰν ἀπίδα.

**Ἐορτὴ τοῦ Ντεληγιάννη
καὶ τοῦ Φασουλῆ Στεφάνι.**

Φ.— Ἦλθα μὴ τὸ στεφάνι μου πλεγμένο
μὲ λάχανα, καρότα καὶ δαυκιά,
γιὰ εἰ τὸν Θεοδωρὸν τὸν Ἰακουσίμιο,
ποῦ ἔξικανες γιὰ πάντα τὴν Τουρκιά.

Βουδός, Κορδοναρουμπικαρε, καὶ τρέμων
σοῦ δίδω τὸ πολύτιμον τὸ δῶρον,
ἀντάξιον βραβίον τῶν πολιτῶν
καὶ τῶν ρητοριῶν τῶν παραφάρων.

Ἦ προσφιλὴς Πατρίς μας, Πατριώτα,
μὴ λόγων φουσκωμένη μπουμπουλόφθραϊς,
καὶ μὴ πολέμου τρίτου λαχανήθραϊς
κακοστομαχισμένη σὰν καὶ πρώτα.

Ἐν μίῳ τῶν εὐδίων τοῦ λιμοῦ
σαλατικά διάφορα συμπλίκει,
καὶ τοῦτο τὸ στεφάνι δι' ἔμου
δωρεῖ σ' ὅ το φαλακρὸ τῆς τὸ λελάει.

Δίξου το, Πολεμάρχη Τουρκοκτόνα,
τῆς Γορτυνίας Κίφη καὶ Βαρόνα,
καὶ τὸ στεφάνι μου Στρατηλάτα,
καὶ βάλτο σ' ὅ το Τραπίκι γιὰ σιλάτα.

Μακάριος προσίργομαι σιμά σου
μὲ σίβας καὶ μ' ἰγνατίαν τῆς γλώσσης,
νὰ χαιρέσαι καὶ πάλι τ' ὄνομά σου
καὶ τὸν ἀνεψιὸν νὰ παιδιλώστῃς.

Κι' ἐκείνον τὸν Ἐπίμ τὸν στραβοκάνη
τὸν γράφω πέρα πέρα σ' ἐπὶ πατοῦνα μου ...
σκίψε νὰ σοῦ φερῶ τὸ στεφάνι
κι' ὄλαις ἢ παπαρούνας, παπαρούνα μου.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

«Ρωμῆρα» Παναγιωτὴ Κουρτίον σ' ὅ το Χευτεία,
ἰσχυρίζον λόμας καὶ πρόσωπα παντοῖα,
κι' ἔχει ποικίλη τέχνη δρόματα λεπτὰ...
δρόμος τῶν Πατησίων σ' ὅ το ἄρθρον ἐπὶ τὰ.

Ἡμερολόγιον μικρὸν, βγαλμένο ἐπὶν Χαλιδίε,
Οικονομίδης ἔγραψε μὴ φιλεργὸν γραφίε.

Στίχει Πέτρου Ζηγουριάτη, τυπωμένοι σ' ὅ το Παρίσι,
μ' ἔμπνευσι καὶ τόσο λυσε, ποῦ καθάνας θ' ἀπορήσῃ.

Ἱστορία τοῦ Πολέμου τοῦ Ἑλληνο-Τουρκοῦ,
ἔργον τοῦ Σπηλιωτοπούλου, ἐμβριθοῦς ἱστορικοῦ,
πρὸς σπουδὴν καὶ πρὸς μελέτην καθενὸς συμπατριώτου...
τόμος δεύτερος ἐγγίχει σπουδαιότερος τοῦ πρώτου.

Τοῦ ΡΩΜΗΘΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἑλο μέτρα καὶ ρυθμὸς
σ' ὅ τῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.